

MEDZINÁRODNÝ BESTSELLER

KEN FOLLETT

KAVKY

ŠEŠŤ ŽIEN, JEDNA MISIA:
ZASTAVIŤ NACISTOV PRED DŇOM D.

TATRAN

KAVKY

KEN
FOLLETT
KAVKY

TATRAN

Z anglického originálu Ken Follett: Jackdaws,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Macmillan, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers Limited,
Londýn 2001,

preložil Hviezdoslav Herman.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5694. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Ina Martinová

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Zuzana Šulajová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

Citát na s. 268 je z knihy FLAUBERT, Gustave. *Pani Bovaryová*.

1. vydanie. Bratislava: SVKL, 1963. Preložila Soňa Hollá.

All rights reserved.

Copyright © Ken Follett 2001

Cover Photo © Alamy

Translation © Hviezdoslav Herman 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1963-1

Special Operations Executive (SOE),
čiže Exekutíva špeciálnych operácií, vyslala počas druhej
svetovej vojny do Francúzska presne päťdesiat tajných agentiek.
Z nich vojnu prežilo tridsaťšesť, zvyšných štrnásť
zaplatilo za svoju odvahu životom.

Tento román venujem im všetkým.

PRVÝ DEŇ

Nedeľa 28. mája 1944

1. kapitola

Minútu pred výbuchom panoval na námestí v Sainte-Cécile pokoj. Večer bol teplý a na mestečku ležala vrstva nehybného vzduchu ako prikrývka. Pomalé odbíjanie kostolného zvona zdráhavo zvolávalo farníkov na večernú bohoslužbu. Felicity Clairetovej znelo ako odratúvanie času.

Dominantou námestia bol zámok zo 17. storočia. Mal honosný vysunutý hlavný vchod a bočné krídla zalomené do pravého uhla, ktoré sa ťahali dozadu. Pripomínal zmenšenú verziu Versailles. Pozostával zo suterénu, dvoch hlavných podlaží a vysokej strechy zdobenej oknami manzardiek.

Felicity, ktorú takmer všetci volali Flick, mala Francúzsko rada. Páčili sa jej elegantné budovy, mierne podnebie, ležérne, dlhé obedy a kultivovanosť jeho obyvateľov. Mala rada francúzske obrazy, francúzsku literatúru aj ich elegantný štýl obliekania. Cudzinci sa často sťažujú, že Francúzi sú nevlúdni, ale Flick hovorila po francúzsky od šiestich rokov a nik nespoznal, že je cudzinka.

Hnevalo ju, že Francúzsko, ktoré milovala, už neexistuje. Na ležérne, dlhé obedy nebolo dosť potravín, všetky obrazy ukradli nacisti a pekne sa obliekali iba prostitútky. Ako väčšina žien aj Flick nosila beztvaré šaty, ktorých farby už dávno vybledli od častého prania. Jej najvrúcnejším želaním bolo, aby sa znova vrátilo to pravé Francúzsko. Nemalo by to už trvať dlho, ak ona a jej podobní budú robiť to, čo sa od nich očakáva.

Možno sa tej chvíle nedožije – vlastne nemusí prežiť ani niekoľko nasledujúcich minút. Nebola fatalistka; chcela žiť. Po vojne mala v pláne

kopu vecí: dokončiť doktorát, mať dieťa, navštíviť New York, kúpiť si športové auto, popíjať šampanské na pláži v Cannes. Ale ak jej je súdebné zomrieť, rada strávi posledné okamihy na slnkom zaliatom námestí s krásnou starou budovou pred očami a mäkkou, melodickou francúzštinou v ušiach.

Zámok bol domovom miestnej aristokracie, no poslednému grófovi de Sainte-Cécile zoťali hlavu gilotínou roku 1793. Ozdobné záhrady už dávno premenili na vinohrady, pretože toto bol vinársky kraj, srdce oblasti Champagne. V zámku sa teraz nachádzala významná telefóna ústredňa; umiestnili ju sem, lebo príslušný minister pochádzal zo Sainte-Cécile.

Keď prišli Nemci, ústredňu rozšírili, takže sa stala spojovacím uzlom medzi francúzskym telefónnym systémom a novou káblovou trasou do Nemecka. Do budovy umiestnili aj oblastné veliteľstvo Gestapa: na horných poschodiach boli kancelárie a v suteréne väzenské cely.

Pred štyrmi týždňami zámok bombardovali Spojenci. Takto presne zacielené bombardovanie bolo novinkou. Ťažké štvormotorové Lancaster a lietajúce pevnosti, ktoré každý večer hučali vysoko nad Európou, sa nedali veľmi presne navádzať na cieľ – niekedy ani len nezasiahli určené mesto –, no neskoršie generácie stíhacích bombardérov, Lightningy a Thunderbolty, sa dokázali priblížiť k miestu určenia za bieleho dňa, spustiť sa nižšie a zasiahnuť aj pomerne malý objekt – most alebo železničnú stanicu. Väčšia časť západného krídla zámku zo 17. storočia sa zmenila na hrbu červených tehál a bielych kamenných kvádrov.

Nálet však nesplnil úlohu. Škody rýchlo opravili a telefonické spojenie bolo prerušené len dovtedy, kým Nemci nenainštalovali náhradné spojovacie panely. Všetky automaticky pracujúce telekomunikačné zariadenia a životne dôležité retranslačné stanice na zosilňovanie signálu medzimestských a medzinárodných hovorov sa nachádzali v suteréne, ktorý bombardovanie takmer vôbec nepoškodilo.

Preto tu teraz bola Flick.

Zámok stál na severnej strane námestia obkolesený vysokým plotom z kamenných stĺpov a železných mreží a strážili ho uniformovaní vojaci. Na východnej strane bol malý stredoveký kostol; naširoko otvorené starodávne drevené dvere púšťali dnu letný vzduch a pomaly sa trúsiacich veriacich. Na západnej strane námestia stála oproti kostolu radnica, sídlo ultrakonzervatívneho starostu, ktorý celkom dobre vy-

chádzal s nacistickými okupantmi. Južný okraj lemoval rad obchodov, medzi nimi bistro Café des Sports. Flick sedela pred bistro a čakala, až stíchne kostolný zvon. Pred sebou na stole mala pohár miestneho bieleho vína, ľahkého a svetlého. Ešte si z neho ani raz neodpila.

Flick bola príslušníčka britskej armády s hodnosťou majora. Oficiálne patrila do First Aid Nursing Yeomanry, výlučne ženského ošetrovateľského zboru, ktorého príslušníčky vďaka skratke FANY nemohli žartom nazývať inak ako fanynky. Bola to však len krycia identita. V skutočnosti pracovala pre Exekutívu špeciálnych operácií, tajnú organizáciu zodpovednú za sabotáže v tyle nepriateľa. Ako dvadsaťosemročná patrila medzi najskúsenejšie agentky. V bezprostrednom ohrození života sa neocitla po prvý raz. Naučila sa žiť s týmto pocitom a ovládať strach, no pri pohľade na ocelové prilby a pušky vojakov strážiacich zámok jej napriek tomu zovrel srdce ľadový stisk.

Pred tromi rokmi bolo jej najväčšou ambíciou získať profesúru z francúzskej literatúry na istej britskej univerzite. Chcela študentov naučiť vychutnávať Hugovu pôsobivosť, Flaubertov vtip, Zolovu vášeň. Pracovala na ministerstve vojny a prekladala dokumenty z francúzštiny, keď ju pozvali na záhadný pohovor do hotelovej izby, kde sa jej opýtali, či by bola ochotná robiť niečo nebezpečné.

Bez dlhého rozmýšľania odpovedala áno. Bola vojna a všetci kolegovia, s ktorými študovala na Oxforde, každý deň riskovali životy, tak prečo by nemala aj ona? Dva dni po Vianociach nastúpila do kurzu SOE. Písal sa rok 1941.

O šesť mesiacov sa z nej stala kuriérka, ktorá doručovala odkazy z londýnskeho ústredia SOE, sídliaceho na Baker Street č. 64, skupinám odbojárov v okupovanej časti Francúzska. Vysielačiek bolo vtedy málo a školených operátorov ešte menej. Zoskočila padákom na príslušné miesto, chvíľu sa pohybovala po kraji vybavená falošnými osobnými dokladmi, kontaktovala hnutie odporu, odovzdala príkazy, poznačila si odpovede, sťažnosti a žiadosti o dodávku zbraní a munície. Späť sa dostala tak, že ju vyzdvihlo lietadlo, zväčša trojmiestny Westland Lysander. Stroj bol dosť malý na to, aby dokázal pristáť na pätnásťmetrovej lúke a zasa z nej vzlietnuť.

Z kuriérky postúpila na organizátorku sabotáží. Väčšinu agentov SOE tvorili dôstojníci a ich „mužstvom“ teoreticky mali byť členovia miestnych odbojových skupín. V praxi však hnutie odporu nepodlie-

halo vojenskej disciplíny a agent si musel získať prirodzenú autoritu u jeho členov svojou húževnatosťou, šikovnosťou a rozhodnosťou.

Bola to nebezpečná práca. Flick dokončila kurz spolu so šiestimi mužmi a dvoma ženami, no po dvoch rokoch zostala akcieschopná už iba ona.

O dvoch absolventoch kurzu sa vedelo, že zomreli: jedného zastrelila Milice, nenávidená francúzska tajná polícia, a druhý zahynul, keď sa mu neotvoril padák. Ďalších šiestich chytili, vypočúvali, mučili a potom poslali do koncentračných táborov v Nemecku. Flick zatiaľ prežívala, lebo bola nemilosrdná, rýchlo reagovala a dbala na bezpečnosť do takej miery, až to hraničilo s posadnutosťou.

Vedľa nej sedel jej manžel Michel, vedúci odbojovej skupiny s krycím názvom Bollinger, ktorá mala základňu v šesťnásť kilometrov vzdialenom katedrálnom meste Remeš. Hoci sa onedlho chystal riskovať život, uvoľnene sa rozvaľoval v kresielku s pravým členkom opretým o ľavé koleno a s vysokým pohárom bledého, vodnatého vojnového piva v ruke. Na tvári mal rovnaký bezstarostný úsmev, akým si ju získal, keď ešte ako študentka na Sorbonne písala diplomovú prácu o Molièrovej etike. Nedokončila ju, lebo vypukla vojna. On bol vtedy mladý zápalistý lektor filozofie, zbožňovaný húfmi študentiek.

Ešte vždy to bol najsexy muž, s akým sa kedy stretla. Bol vysoký a s nedbanlivou eleganciou nosil pokrčené obleky a vyblednuté belasé košeľe. Vlasy mal vždy trocha pridlhé a rozstrapatené. Jeho hlas priam pozýval do postele, a keď sa tými modrými očami zahľadel na dievča, každé malo pocit, že je preňho jedinou ženou na svete.

Posledná úloha poskytla Flick vítanú príležitosť stráviť niekoľko dní s manželom, ale nakoniec ju čakalo sklamanie. Niežeby sa poškriepili, ale Michel bol voči nej zrazu akýsi vlažný, ako keby svoje city len predstieral. To sa jej dotklo. Inštinkt ju varoval, že sa zaujíma o niekoho iného. Mal len tridsaťpäť rokov a jeho neupravený šarm stále pôsobil na mladé ženy. Nepomáhalo im ani to, že od svadby strávili väčšinu času oddelene. *A vo Francúzsku je plno ochotných dievčat*, pomyslela si zatrpknuto; či už v odboji alebo mimo neho.

Napriek všetkému ho stále ľúbila. Už to nebolo ako na začiatku: nezbožňovala ho tak ako počas svadobnej cesty, už netúžila zasvätiť celý život tomu, aby ho urobila šťastným. Raný opar romantickej lásky sa rozplynul a v neúprosne jasnom svetle manželského života spoznala, že

je márnivý, egocentrický a nespoľahlivý. Ale keď sa ju rozhodol zahrnúť pozornosťou, ešte aj teraz sa cítila jedinečná, krásna a milovaná.

Jeho šarm pôsobil aj na mužov: vyrástol z neho schopný, odvážny a charizmatický vodca. Plán akcie vymysleli spolu. Zaútočia na zámok z dvoch strán, aby obrancov prinútili rozdrobiť sily; vnútri sa spoja do jedného silného útočného prúdu, preniknú do suterénu, nájdu centrum telefónnej ústredne a vyhodia ho do vzduchu.

Mali plán budovy – získala ho pre nich Antoinette Dupertová, vedúca skupiny upratovačiek, napospol miestnych žien, ktoré každý večer prichádzali upratať celý zámok. Navyše to bola Michelova teta. Upratovačkám sa zmena začínala o siedmej večer, rovnako ako večerná bohoslužba, a Flick aj teraz videla niektoré z nich, ako ukazujú zvláštne preukazy strážnemu pri bráne z tepaného železa. Z Antoinettinho náčrtku bolo zrejmé, kde je vchod do pivnice, ale nič viac – suterén bola zakázaná oblasť, smeli doň vstúpiť len Nemci a upratovali tam vojaci.

Michelov plán útoku vychádzal z informácií od britskej rozviedky MI6. Podľa nich zámok strážil oddiel Waffen-SS, ktorého príslušníci sa striedali v troch zmenách, takže vždy ich tam bolo dvanásť. Personál Gestapa sídlia v budove sa medzi vojakov nerátal; väčšina tých úradníkov ani nemala zbrane. Skupina Bollinger bola schopná nasadiť do akcie pätnásť osôb a všetci už zaujali svoje miesta, či už medzi veriacimi v kostole alebo nedeľnými návštevníkmi námestia. Zbrane ukrývali pod šatami, v papierových vreckách alebo v taškách. Ak sa MI6 nemýlila, budú mať nad strážnymi početnú prevahu.

Jedna vec však Flick trápila a naplňala jej srdce obavami. Keď sa pred Antoinette zmienila o odhade MI6, Michelova teta sa zamračila a povedala: „Mne sa zdá, že ich tam býva viac.“ Antoinette nebola hlúpa – robila sekretárku Josephovi Laperrièrovi, majiteľovi výrobne šampanského, kým okupácia neznížila jeho zisky natoľko, že bol nútený nahradiť platenú sekretárku vlastnou manželkou – a mohla mať pravdu.

Michel sa nevedel rozhodnúť medzi odhadom MI6 a Antoinettiným. Sám žil v Remeši a ani on, ani nijaký člen jeho skupiny mestečko Sainte-Cécile nepoznal. Na hlbší prieskum nebol čas. *Ak strážcov bude viac než členov hnutia odporu, pomyslela si s hrôzou Flick, ťažko zvíťazia nad disciplinovanými nemeckými vojakmi.*

Rozhliadla sa po námestí a vyzerala známych ľudí, navonok nevinných chodcov, ktorí v skutočnosti čakali na okamih, keď niekoho za-

bijú alebo niekto zabije ich. Pred galantériou stála Geneviève, vysoké dvadsaťročné dievča so Stenom pod ľahkým letným plášťom. Sten bol malý samopal a členovia odbojových skupín si ho obľúbili, lebo sa dal rozobrať na tri časti a preniesť aj v kabelke. Tým dievčaťom, ktoré zaujalo Michela, mohla byť aj Geneviève, no Flick striaslo pri predstave, že keď sa rozpúta prestrelka, v priebehu niekoľkých sekúnd ju môže zabiť vystrelená guľka. Cez námestie vydláždené mačacími hlavami smeroval ku kostolu Bertrand, ktorý bol ešte mladší – mal len sedemnásť. Tento blondiačik s dychtivou tvárou skrýval v poskladaných novinách pod pazuchou automatický Colt kalibru .45. Spojenci pohadzovali na padákoch tisíce Coltov. Flick najprv Bertrandovi pre jeho vek zakázala účasť na akcii, no on neúnavne modlikal, aby si to rozmyslela, a ona vedela, že každý človek navyše sa im zide, a tak sa nechala napokon presvedčiť. Dúfala len, že ho pri prvých výstreloch neprejde odvaha. Pred kostolom stál, akoby dofajčieval cigaretu, Albert, ktorého manželka ráno porodila ich prvé dieťa, dievčatko. O dôvod viac, aby Albert dnešok prežil. Mal plátennú tašku, ktorá vyzerala, akoby bola plná zemiakov. V skutočnosti to však boli ručné granáty číslo 36 Mark I Mills.

Na námestí všetko vyzeralo ako zvyčajne, s jedinou výnimkou. Pri kostole parkovalo veľké, výkonné športové auto. Bola to Hispano-Suiza typ 68-bis, vyrobená vo Francúzsku a poháňaná vzduchom chladeným dvanásťvalcovým motorom typu V, jedno z najrýchlejších áut na svete. Na vysokej, arogantne pôsobiacej striebornej maske chladiča bol pripravený maskot, figúrka letiaceho bociana. Auto bolo nebovomodré.

Na námestie prišlo pred polhodinou. Vodič, sympatický štyridsiatnik, mal síce elegantný oblek, ale musel to byť nemecký dôstojník – nik iný by si nedovolil prevážať sa v takom nápadnom aute. Jeho spoločníčka, vysoké, nápadne pekné červenovlasé dievča v zelených hodvábných šatách a semišových topánkach s vysokými opätkami, vyzerala priveľmi *chic*, aby to mohol byť niekto iný než Francúzka. Muž pripevnil fotoaparát na statív a fotografoval zámok. Žena nasadila vzdorovitý výraz, ako keby vedela, že ošumelí mešťania, ktorí cestou do kostola po nej hádžu očkom, jej v duchu nadávajú do kuriev.

Pred pár minútami ten človek vydesil Flick žiadosťou, aby ho s priateľkou odfotografovala pred zámkom. Oslovil ju zdvorilo, len so slabým náznakom nemeckého prízvuku, a milo sa na ňu usmial. Takéto

rozptýlenie v kritickom okamihu ju riadne napálilo, ale vedela, že odmietnutie by mohlo vyvolať problémy, najmä keď sa tvárila ako miestna obyvateľka, ktorá nemá nič súrnejšie na práci než vysedávať na chodníku pred miestnym bistro. A tak zareagovala spôsobom, akým by v tej situácii zareagovala väčšina Francúzov: nasadila chladne ľahostajný výraz a vyhovelá Nemcovej žiadosti.

Bol to komický a zároveň hrozný okamih: britská tajná agentka pozerala cez hľadáček fotoaparátu na nemeckého dôstojníka a jeho pobehlicu, ktorí sa na ňu usmievali, kým kostolný zvon odratával posledné chvíle pred výbuchom.

Dôstojník jej potom poďakoval a pozval ju na pohárik. Rezolútne odmietla: nijaká Francúzka nemohla piť s Nemcom, ak nechcela, aby ju označili za kurvu. Chápavo prikývol a ona sa vrátila k manželovi.

Dôstojník očividne nebol v službe a nezdalo sa, že by bol ozbrojený, takže nepredstavoval nebezpečenstvo, no napriek tomu Flick jeho prítomnosť znervóznila. V posledných sekundách pokoja začala tento pocit rozoberať a napokon odhalila koreň nervozity. V skutočnosti neverila, že je to bežný turista. V jeho správaní vybadala obozretnú vnímavosť, ktorá sa nezlučovala s obvyčajným obdivovaním krásy starých architektonických pamiatok. Tá fíflena možno naozaj bola iba jeho milenka, no on sám bol čímś viac.

Kým Flick dospela k názoru, o koho vlastne ide, kostolný zvon zmlkol.

Michel dopil pivo a utrel si ústa chrptom ruky.

Obaja sa zdvihli, pohli sa k vchodu do bistra a nenápadne krytí zárubňou zastali vo dverách.

2. kapitola

Dieter Franck zbadal to dievča za stolom pred bistro, hneď ako vošiel autom na námestie. Vždy si všímal krásne ženy. Táto ho mimoriadne zaujala. Bola to blondínka so svetlozelenými očami a zrejme mala súčasť nemeckú krv – tu na severovýchode Francúzska, tak blízko pri hranici, to nebolo nič nezvyčajné. Drobné štíhle telo zakrývali neforemné vrecovité šaty, no vylepšila ich aspoň svetložltá šatka z lacnej bavlnenej látky uviazaná očarujúco francúzskym spôsobom. Keď ju oslovil, neunikol mu záblesk strachu, aký vo Francúzoch vyvolával každý kontakt s nemeckým okupantom; no vzápätí jej peknou tváričkou preblesol zle skrývaný vzdor, ktorý v ňom prebudil záujem.

Sedela tam so sympatickým chlapíkom, ktorý sa o ňu veľmi nezaujímal – zrejme to bol jej manžel. Dieter ju požiadal, aby ich odфотоgrafovala, len preto, lebo s ňou chcel nadviazať rozhovor. V Kolíne mal manželku a dve pekné deti a o svoj parížsky byt sa delil so Stéphanie, ale to mu nebránilo, aby sa nezaujímal o ďalšie dievča. Krásne ženy boli ako úchvatné plátna francúzskych impresionistov, ktoré zbieral: aj keď ste už jedno mali, nezabránilo vám to túžiť po ďalších.

Francúzky boli najkrajšie ženy na svete. Ale vo Francúzsku bolo krásne všetko: mosty, bulváre, nábytok, dokonca aj porcelánové servery. Dieter zbožňoval parížske nočné kluby, šampanské, *foie gras* a teplé bagety. Rád si kupoval košeľe a kravaty u Charveta, čo bol legendárny *chemisier* oproti hotelu Ritz. V Paríži by vydržal žiť naveky.

Nevedel, ako prišiel k podobným chúťkam. Pochádzal z rodiny profesora hudby – jedinej formy umenia, v ktorej neboli neodškriepiteľ-

nými majstrami Francúzi, ale Nemci. Dietra však suchopárny život akademika, aký viedol jeho otec, nevýslovne nudil, a tak sa na prekvapenie a hrôzu rodičov stal policajtom. Bol jedným z prvých absolventov univerzity v Nemecku, ktorí sa dali na túto dráhu. Roku 1939 už bol šéfom kriminálky kolínskej polície. V máji 1940, keď tanky generála Heinza Guderiana prekročili pri Sedane rieku Meuse a za týždeň triumfálne prešli Francúzskom až k Lamanšskému prielivu, sa Dieter z náhleho popudu prihlásil do armády. Vďaka policajným skúsenostiam ho okamžite zaradili do spravodajského oddelenia. Hovoril plynulo po francúzsky a celkom slušne po anglicky, a tak dostal za úlohu vypočúvať nepriateľských zajatcov. Mal na túto prácu nadanie a získavať informácie, ktoré pomáhali jeho strane víťaziť v bojoch, mu prinášalo hlboké uspokojenie. V severnej Afrike si jeho schopnosti všimol sám Rommel.

Keď to bolo nevyhnutné, uchyľoval sa k mučeniu, no radšej presviedčal ľudí miernejšími prostriedkami. Tak si získal i Stéphanie. Táto sebaistá, zmyselná a bystrá žena vlastnila v Paríži klobučníctvo, kde predávala nesmierne elegantné a až obscénne drahé dámske klobúky. Jej stará matka však bola Židovka. Stéphanie prišla o svoj podnik, šesť mesiacov strávila vo francúzskom väzení a bola na ceste do koncentračného tábora v Nemecku, keď ju Dieter zachránil.

Mohol ju znásilniť. Rozhodne to očakávala. Nik by neprotestoval ani by ho za to nepotrešali. Ale namiesto toho ju len živil a šatil, dal jej k dispozícii voľnú spálňu vo svojom byte a správal sa k nej tak milo, že raz večer, keď zjedli *foie de veau* a vypili fľašu La Tache, sa mu sama z vlastnej vôle oddala na pohovke pred príjemne hrejúcimi kachľami.

Dnes však tvorila súčasť jeho kamufláže. Znova pracoval pre Rommela. Poľný maršal Erwin Rommel, známa Púštna líška, sa stal veliteľom Skupiny armád B, ktorá bránila severné Francúzsko. Nemecká rozviedka očakávala v lete spojeneckú inváziu. Rommel nemal dosť vojakov na to, aby ustrážil stovky kilometrov slabo chráneného pobrežia, a tak vymyslel odvážnu stratégiu pružnej reakcie: jeho pluky hlboko vo vnútrozemí boli pripravené rýchlo sa premiestniť na potrebné miesto.

Briti to vedeli – aj oni mali špiónov. Plánovali spomaliť Rommelovu reakciu narušením komunikačných liniek. Britské a americké bombardéry vo dne v noci rozbíjali cesty a železničné trate, mosty a tunely, stanice a zoraďovacie koľajiská. Navyše odbojové skupiny vyhadzovali

do vzduchu elektrárne a fabriky, vykoľajovali vlaky, prerezávali telefónne káble a posielali mladučké dievčatá sypať štrk do rezervoárov nafty pre nákladné autá a tanky.

Dietrovou úlohou bolo identifikovať kľúčové ciele útokov v oblasti komunikačných zariadení a odhadnúť schopnosti hnutia odporu vykonať účinnú sabotáž. Za posledných niekoľko mesiacov podnikol zo svojej základne v Paríži množstvo výjazdov do severného Francúzska, kde komandoval ospanlivé stráže a budil bázeň v pohodlných kapitánoch, zvyšoval zabezpečenie signalizačných zariadení na železnici, lokomotívnych dep, vozových parkov a letiskových riadiacich veží. Dnes mal v pláne neohlásenú návštevu telefónnej ústredne nesmiernej strategickej dôležitosti. V tejto budove prepájali všetky telefonáty medzi hlavným velením v Berlíne a nemeckými ozbrojenými silami v severnom Francúzsku. Sústreďovali sa v nej aj ďalekopisné linky, ktorými v poslednom čase putovala väčšina rozkazov. Keby túto ústredňu znížili, nemecký komunikačný systém by bol vážne oslabený.

Spojenci to očividne vedeli a pokúsili sa ústredňu zbombardovať, no podarilo sa to iba čiastočne. Bola dokonalým kandidátom na útok hnutia odporu a napriek tomu tu mali neuveriteľne laxné bezpečnostné opatrenia, aspoň z hľadiska Dietrových štandardov. Zrejme sa spoliehali na odstrašujúci účinok skutočnosti, že v budove sídlilo aj miestne veliteľstvo Gestapa. *Geheime Staatspolizei* bola štátna tajná polícia a jej príslušníkov často povyšovali skôr za ich lojálnosť voči Hitlerovi a nadšenie pre nacizmus než za ich rozumové schopnosti. Dieter sa tu pohyboval už pol hodiny, fotografoval budovu, a čím dlhšie ho muži zodpovední za jej ochranu ignorovali, tým väčší v ňom narastal hnev.

Pravda, keď kostolný zvon prestal vyzváňať, cez vysokú bránu z tepaného železa vyšiel dôležito sa tváriaci gestapák v uniforme majora a zamieril priamo k Dietrovi. „Dajte sem ten fotoaparát!“ zavolať naňho lámanou francúzštinou.

Dieter sa odvrátil a predstieral, že ho nepočul.

„Tento zámok je zakázané fotografovať, vy imbecil!“ skríkol gestapák. „Nevidíte, že je to vojenský objekt?“

Dieter sa k nemu obrátil a pokojne odvetil. „A vám trvalo čertovsky dlho, kým ste si ma všimli.“

Chlap v uniforme zostal ako obarený. Civilistov zvyčajne jeho uniforma zastrašila. „O čom to hovoríte?“ opýtal sa agresívne.

Dieter pozrel na hodinky. „Som tu už tridsaťdva minút. Mohol som nafotiť celý film a dávno odtiaľto odísť. Vy tu zodpovedáte za bezpečnosť?“

„Kto ste?“

„Major Dieter Franck zo štábu poľného maršala Rommela.“

„Franck!“ zvolal chlap. „Na teba si spomínam.“

Dieter sa naňho zahľadel pozornejšie. „Panebože,“ vzdychol, keď si uvedomil, kto pred ním stojí. „Willi Weber.“

„*Sturmabführer* Weber, k tvojim službám.“ Ako väčšina vyššie postavených gestapákov aj Weber mal hodnosť SS, ktorú považoval za prestížnejšiu než svoju riadnu policajnú funkciu.

„To je ale prekvapenie,“ utrúsil Dieter. Už sa nečudoval, že bezpečnostné opatrenia nestoja za nič.

Weber a Dieter v dvadsiatych rokoch začínali spolu v Kolíne ako mladí policajti. Kým Dieter to dotiahol ďaleko, Weberova kariéra nestála ani za fajku tabaku. Závidel Dietrovi úspech a pripisoval ho jeho privilegovanému pôvodu. (Dietrov pôvod nebol nijako mimoriadne privilegovaný, ale Weber, syn obvyčajného dokára, ho za taký pokladal.)

Nakoniec Webera z polície vyhodili. Dietrovi sa začali vynárať podrobnosti: Keď sa po akejsi havárii okolo miesta nehody začal zhromažďovať dav, Weber v panike vystrelil zo služobnej zbrane a zabil nevinného okoloidúceho, ktorý sa tam zo zvedavosti na chvíľu pristavil.

Dieter bývalého policajta nevidel pätnásť rokov, no vedel si predstaviť, akým smerom sa uberala jeho kariéra: pridral sa k nacistom, stal sa dobrovoľným straníckym organizátorom, potom požiadal o miesto v Gestape, odvolávajúc sa na svoj policajný výcvik, a začal rýchlo postupovať v tom spolku zatrpknutých druhoradých existencií.

„Čo tu robíš?“ opýtal sa Weber.

„Z poverenia poľného maršala kontrolujem vaše bezpečnostné opatrenia.“

Weber sa hneď naježil. „Naše opatrenia sú dobré.“

„Sú dobré iba pre nejaký mäsokombinát. Len sa okolo seba poobzeraj.“ Dieter ukázal širokým gestom na námestie. „Čo keby títo ľudia patrili k hnutiu odporu? Za pár sekúnd by postrieľali vašich strážnych.“ Ukázal na vysoké dievča, ktoré si oblieklo na šaty ľahký svetlý zvrchník. „Čo keby mala pod tým plášťom samopal? Čo keby...?“

Zmlkol.

Uvedomil si, že to už nie sú len výmysly, ktoré spriada na podoprenie svojich tvrdení. Podvedome mu dochádzalo, že ľudia na námestí zaujímajú bojové postavenie. Drobná blondínka s manželom sa skryli vo vchode do bistra. Dvaja muži pri kostolných dverách sa stiahli za stĺpy. Vysoké dievča v ľahkom plášti, ešte pred chvíľou sústredene zahľadené do výkladu, teraz stálo v tieni Dietrovho auta. Priamo pred jeho očami sa jej roztvoril plášť a on si s úžasom uvedomil, že predstava sa mení na skutočnosť: pod zvrchníkom zbadal malý samopal s pažbou z kovového rámu, aký s obľubou používali členovia odboja. „Panebože!“ zamrmľal.

Siahol pod sako a uvedomil si, že nie je ozbrojený.

Kde je Stéphanie? V návale paniky sa obzrel, no stála hneď za ním a pokojne čakala, kým dorozpráva s Weberom. „K zemi!“ skríkol.

Vtedy zaznela explózia.